

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiae Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De operatione Patris in memoria. Cap. LXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

etatem in diuina natura, & simplicem otiositatem in eius essentia: quia intellectus ita subleuatus, & clarificatus spiritu veritatis, Deū videt in proprio speculo, in tam multis modis, formis, & imaginibus, sicut excogitare potest, aut videre desiderat. Nihilominus tamen intellectus eleuatus semper inclinatur ad videndum quid sit Deus in seipso. Quamquam verò imago Dei subleuato clarificatoq; intellectui proponatur, tamen non potest eam comprehendere, aut cōtemplari propter immensā claritatē, qua intellectualis oculus reuerberatur, & caligat: & hoc est, propriè caligo, seu ymbra, sub qua anima in Canticis sedere gloriatur.

Cant. 2.

Vsq; huc ambulauit Iosue cum Mose, hoc est, intellectus ambulauit cum amatiua virtute, sed hīc intellectus cogitur remanere, & virtus amatiua sola progreditur: quia magis amplexū, quā contemplationē requirit. Cum igitur fuerit introgressa ad incōprehensibilem claritatem, in qua eleuatus intellectus caligat, sicut oculus à claritate solis, tūc recipit anima supra virtutem intellectuā simplicem oculū apertum in operatione amatiuæ virtutis. Sed quid tunc spiritui hominis eueniat, & quid pro tūc cognoscat, hoc nō est explicabile, nec ipsemet hoc perfectè cognoscit, postquā ad se redierit. Intellectualis oculus interdū sequitur oculum simplicem, & in eodem lumine scire cupit, & inuestigare, quid sit Deus, & quis sit: sed oportet ibi omnem intelligentiam, & considerationem deficere, & oculus simplex amatiuam virtutem simpliciter post tractum Dei deducit, ad eō vt mēs hominis de cetero sui ipsius potens non sit. Et istud toties contingit, quoties sol iustitiæ oculum nostrum simplicem post se trahit in suā immensam claritatem, vbi Deum & omnia sine discretionē, & considerationē simplici intuitu in diuina claritate contemplantur.

Amor fiat
intellectu.

De operatione Patris in memoria. Cap. LXV.

VLtimò operatur Pater celestis in memoria suo tractu. Et ista operatio designata est in Mose, qui non fuit contentus sedere in caligine, sed septima die, cum vocaretur à Domino, & ei appropinquaret, loquereturq; cum eo familiariter, sicut amicus cum amico, nihilominus orabat, dicens: *Domine, si inueni gratiā in oculis tuis, ostende mihi faciem tuam.* Et Dominus respondit: *Ego ostendam tibi omne bonū,* id est; me ipsum, sed non in mea vera essentia, quia nō videbit me homo, & viuet: sed posteriora mea videbis, hoc est, ostendā tibi de me notitiam imperfectā. Et in isto figurata est spiritalis interna operatio, & spiritalis tractus, quem recipit spiritus noster à Patre celesti: quia quando

Exod. 33.

Tractus
Patris.

amoroso liberali caelesti Patri quodam perseveranti impellente
 si iritu adhaeremus, tunc à se descendere facit in intimum nuda
 eleuata cogitationis nostrae incomprehensibilem quandam cla-
 ram intellectualem lucem, quam nec intellectus, nec natura, nec
 consideratio capere valeat. Lux autem ista non est Deus, sed quod-
 dam clarificatum medium inter Deum, & amantem spiritum, no-
 bilis existens omnibus à Deo in natura creatis, quo natura nobi-
 litatur, & perficitur. Nostra verò simplex nuda cogitatio specu-
 lum viuudum est, in quo lux ista refulget, exigens à nobis confor-
 mitatem, & vnionem cum Deo. Præterea lumen istud dicitur *can-*
dox lucis aeternae, & requirit *speculum sine macula* omnium aliarum
 imaginum. Dicitur etiam spiritus Patris, in quo se Deus simplici-
 ter ostendit sine differentia personarum, sed in sola nuditate sua
 naturæ, & substantiæ. Veruntamen non ostendit se Deus sicuti est
 in sua ineffabili gloria, sed ostendit se unicuique iuxta modum col-
 lati luminis, quo oculus ipsius spiritus clarus, & aptus factus est.
 Tribuit tamen lumen istud contemplatiuis spiritibus veram agni-
 tionem, quod Deum viuere sicut in hac vita videri potest. Et istud
 proprie dicitur contemplari, ita quod simplex oculus nude cogi-
 tationis nullam aliam imaginem recipit, sed solummodò, & inte-
 grè imaginem diuinam, quam agnoscit per seipsam, vbi eam susci-
 pit: quia per præsentiam huius imaginis speculum clarificatur at-
 que disponitur ad contemplandam imaginem diuinam. Hæc quo-
 que imago Dei (quæ est quædam ineffabilis claritas) est spiritui no-
 stro tam vehemèter sapida, quod seipsum semper profundans im-
 mergit in illam claritatem, & vnus cum eodem immenso lumine
 efficitur, mortuus quodammodò in se, & viuens in ipso lumine.
 Et tunc hoc lumen sine aliquo intermediente suscipit, ita quod
 spiritus sine dilatione efficitur idem lumen quod recipit, & fit vi-
 dens in dei formi lumine, hoc est, anima clarificatur luce, qua
 Deum eminenter contemplamur. Et quoniam ista lux in abscon-
 dito spiritus semper sine intermissione renouatur, etiam anima no-
 stra in æterna nouitate semper feliciter & gloriosè cum Filio Dei
 generatur. Vbi omnes deliciae diuitiæ, agnitiones, & omnia desi-
 derabilia à glorificato spiritu sine omni mensura possidentur, imò
 incomprehensibilia miranda, quæ in infinito thesauro huius oc-
 culta gloriæ reseruantur, excedunt sine omni mensura intellectum
 omni-

Sapient. r.

Contempla-
tio proprie.Sapor diui-
nae imagi-
nis.

omnium creaturarum, quæ claritate Dei, in fruitiuam Dei cognitionem non trahuntur. Idcirco magnæ esset præsumptioni de iis velle scribere, quia licet aliquis hoc cum Paulo essentialiter vidisset, tamen non licet et sibi hoc eloqui, eò quòd nullo modo valeret hoc per aliquam similitudinem exprimeret. Hoc igitur modo, iuxta possibilitatem meam, demonstraui tibi viam ad ingressum supereminentis contemplatiuæ vitæ, sed quid recipiat anima, cum ibidem intracta fuerit, hoc committo ruminandis illis, qui hoc experimentaliter agnoscunt, & ad instar Pauli, vt fortè ita dixerim, rapi ^{1. Cor. 12.} meruerunt in certum calum.

Ad hunc statum deseruit nonus gradus amoris, qui vocatur amor inaccessibilis, quia ducit hominem ad contemplandum inaccessible lumen, si homo ad hoc se pro posse suo disposuerit, & præparauerit. Impetus namque huius amoris tam vehemens est, quòd eum, quem semel perfecte inflammauerit, extra se ponit in Deum, & iugiter inebriat sapore dulcedinis incomprehensibilis boni, sic quòd exteriores, & inferiores vires per hoc trahuntur in superiores, & superiores in suam originem, hoc est, in supremum mentis. Et sic spiritus noster consequenter inclinatur in spiritum Dei, & in eo penitus, liquefeit, vt sic consequenter fluere valeat in immensam abyssum, vbi semper renouatur, & feliciter generatur, ita vt celestis Pater ad eum dicere quodammodo possit: *Filius meus es tu,* ^{Psal. 2.} *ego hodie genui te.* Quod nobis in hoc tempore, & in futuro audire concedat amabilis maiestas, sapientia, & bonitas Patris & Filij, & Spiritus sancti. Amen.

